

ἀντ-επέξειμι, (εἶμι, ἴβο), βαδίζω για να συναντήσω εχθρό, *πρός τινα*, σε Θουκ.· απόλ., σε Ξεν.

ἀντ-επεξελαύνω, μέλ. -ελῶ, = το προηγ., σε Θουκ.

ἀντ-επεξέρχομαι = *ἀντεπέξειμι*, σε Θουκ.

ἀντ-επηγέω, μέλ. -ήσω, κραυγάζω ενάντια σε, σε Λουκ.

ἀντ-επιβουλεύω, μέλ. -σω, κάνω επίβουλα σχέδια ως ανταπόδοση, σε Θουκ.

ἀντ-επιγράφω, μέλ. -ψω, γράφω κάτι αντί άλλου, σε Δημ.

ἀντ-επιδείκνυμι, μέλ. -δείζω, επιδεικνύω με τη σειρά μου, σε Ξεν.· ομοίως Μέσ., σε Πλούτ.

ἀντ-επιθυμέω, μέλ. -ήσω, επιθυμώ κάτι αντίθετο προς κάτι άλλο, με γεν. πράγμ., σε Ανδ. — Παθ., *ἀντεπιθυμείσθαι τῆς ζυνουσίας*, επιθυμώ τη συντροφιά κάποιου ως ανταπόδοση, *τινί*, σε Ξεν.

ἀντ-επικουρέω, μέλ. -ήσω, βοηθώ ως αντάλλαγμα, *τινι*, σε Ξεν.

ἀντ-επιμελέομαι ή **-μέλομαι**, αποθ., φροντίζω ή επιμελούμαι με τη σειρά μου, δίνω προσοχή, *τινος*, σε κάποιον, σε Ξεν.

ἀντ-επιστέλλω, μέλ. -στελῶ, γράφω απάντηση, σε Λουκ.

ἀντ-επιστρᾶτεύω, μέλ. -σω, εκστρατεύω εναντίον, σε Ξεν.

ἀντ-επιτάσσω, μέλ. -ζω, διατάζω με τη σειρά μου, *τινὶ ποιεῖν τι*, σε Θουκ.

ἀντ-επιτειγίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, αποθ., με Παθ. παρακ., χτίζω οχυρό, υψώνω τείχος, ως αντίποινα, σε Θουκ.

ἀντ-επιτίθημι, μέλ. -θήσω, παραδίδω επιστολή ως απάντηση, *πρός τινα*, σε Θουκ.

ἀντεπιχειρέω, μέλ. -ήσω, επιτίθεμαι εναντίον κάποιου με τη σειρά μου, *τινί*, σε Πλούτ.

ἀντ-έρῶμαι, αόρ. α' -ηράσθην· αποθ., ανταγωνίζομαι κάποιον στην αγάπη κάποιου άλλου, *τινὶ τινος*, σε Λουκ.

ἀντ-ερᾶνίζω, συμβάλλω με τη σειρά μου — Παθ., αντιπληρώνομαι, σε Ανθ.

ἀντ-εραστής, -οῦ, ὅ, ανταγωνιστής, αντίπαλος στον έρωτα, *τινος*, με κάποιον άλλο· αντίζηλος, σε Πλάτ.

ἀντ-εράω, I, ανταγαπάω, σε Αισχύλ.· *ἀντερᾶν τινος*, σε Λουκ. **II**, *ἀντ. τινὶ τινος*, είμαι αντίζηλος με κάποιον άλλο στον έρωτα, σε Ευρ.· απόλ., *τὸ ἀντερᾶν*, ζηλόφθονη αγάπη, σε Πλούτ.

ἀντ-ερείδω, μέλ. -σω, **I**, στηρίζω ενάντια σε, *τί τινι*, σε Ευρ.· *ἀντ. ζύλα (τῷ πύργῳ)*, χρειάζομαι ξύλινα υποστηρίγματα έναντι προς, σε Ξεν.· *ἀντ. βάσιν*, την τοποθετώ στέρεα, σε Σοφ. **II**, αμτβ., στέκομαι σταθερός, αντιστέκομαι, παρέχω αντίσταση, σε Ξεν.

ἀντέρειςις, -εως, ή, αντίσταση, αντιπίεση, σε Πλούτ.

ἀντ-έρομαι, Ιων. **-είρομαι**, αόρ. β' -ηρόμην, αποθ., ρωτώ με τη σειρά μου, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀντ-ερύομαι, απαρ. αορ. α' -ερύσασθαι [ῦ], αποθ., ισοζυγίζω, ισοῦπολογίζω, με γεν., σε Θέογν.

ἀντ-ερῶ, μέλ. χωρίς ενεστώτα σε χρήση· παρακ. *ἀντείρηκα* (πρβλ. [ἀντεῖπον](#))· μιλώ ενάντια, αντικρούω, σε Σοφ.· *τι πρὸς τινα*, σε Αριστοφ.· με απαρ., αρνούμαι, σε Αισχύλ. — Παθ., *οὐδὲν ἀντερήσεται*, δεν θα δοθεῖ καμία άρνηση, σε Σοφ.·

ἀντ-έρως, -ωτος, ὅ, έρωτας σε ανταπόδοση, σε Πλάτ.

ἀντ-ερωτάω, μέλ. -ήσω, ρωτώ με τη σειρά μου, *έρωτώμενος ἀντερωτᾶν*, σε Πλάτ.

ἀντ-ευεργετέω, μέλ. -ήσω, ανταποδίδω ευεργεσία, σε Ξεν.

ἀντ-ευνοέω, μέλ. -ήσω, ευνοώ σε ανταπόδοση, *τινί*, σε Ξεν.

ἀντέχω ή **ἀντ-ίσχω**, μέλ. *ἀνθ-έξω*, αόρ. β' *ἀντ-έσχον*. **I.** κρατώ έναντι, με αιτ. και γεν., *χειρ' ἀντ. κρατός*, κρατώ το χέρι έναντι στο πρόσωπό μου, ώστε να σκεπάζω τα μάτια μου, σε Σοφ.· με δοτ., *ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν*, μακάρι να κρατήσεις αυτό το φως στα μάτια του (αλλιώς, μακριά από τα μάτια του), στον ιδ. **II. 1.** ανθίσταμαι, αντιστέκομαι, με δοτ., σε Ηρόδ., Θουκ.· *πρός τινα*, σε Θουκ.· με αιτ., αντέχω, σε Ανθ. **2.** απόλ., διατηρώ το έδαφος μου, αντέχω, σε Ηρόδ., Αττ.· επιμένω, εμμένω, δεν ενδίδω, σε Ηρόδ. κ.λπ.· λέγεται για τα ποτάμια που ήπια ο Περσικός στρατός, είμαι αρκετός, επαρκώς, στον ιδ. **III. 1.** Μέσ., κρατώ κάτι μπροστά μου, με αιτ. και γεν., σε Ομήρ. Οδ. **2.** με γεν., πιάνω κάτι και το κρατώ σφιχτά, σε Ηρόδ., Αττ.· μεταφ., *ἀντ. τῶν ὄχθων*, δεν απομακρύνονταν από τις όχθες, έμεναν κοντά σ' αυτές, σε Ηρόδ.· *ἀντ. ἀρετῆς, τοῦ πολέμου*, στον ιδ.· *τῆς θαλάσσης*, σε Θουκ. **3.** απόλ., αντέχω, σε Σοφ. **4.** με διπλή γεν. προσ. και πράγμ., *ἀνθέξεται σου τῶν χρημάτων*, θα διεκδικήσει την περιουσία από εσένα, θα τη διαμφισβητήσει με εσένα, σε Αριστοφ.

ἀντήεις, Δωρ. **-άεις, -εσσα, -εν (ἄντα)**, εχθρικός, σε Πίνδ.

ἀντ-ήλιος (όχι *ἀνθ-ήλιος*), **-ον, I.** αυτός που βρίσκεται αντίθετα προς τον ήλιο, δηλ. κοιτώντας ανατολικά, σε Σοφ.· *δαίμονες ἀντήλιοι*, αγάλματα θεών που στέκονταν στον ήλιο, μπροστά στην πόρτα, σε Αισχύλ. **II.** όμοιος προς τον ήλιο, σχημ. όπως το *ἀντίθεος*, σε Ευρ.

ἄντην (ἀντί), επίρρ., αντίθετα, απέναντι, εναντίον, αντίκρυ, *ἄντην στήσομαι*, θα τον αντιμετωπίσω, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὀμοιωθήμεναι ἄντην*, να εξομοιώσει τον εαυτό του με εμένα, σε Όμηρ.· *ἄντην ἔρχεσθαι*, πηγαίνω όλο ευθεία, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἄντην βάλλεσθαι*, πλήττομαι από μπροστά, στο ιδ.· *ἄντην εἰσιδέειν*, τον κοιτώ στο πρόσωπο, στο ιδ.· *ἄντην λοέσσομαι*, λούζεται μπροστά σε όλους, σε Ομήρ. Οδ.· *θεῶν ἀνάλιγκιος ἄντην*, όμοιος με θεό στο παράστημα, στο ιδ.

ἀντ-ήνωρ, -ορος, ό, ή (ἀνήρ) αντί ανδρός, *σποδός ἀντ.*, τέφρα αντί ανδρών, σε Αισχύλ.

ἀντ-ηρέτης, -ου, ό (ἐρέτης), κυρίως, κωπηλάτης απέναντι σε άλλον· γενικά, αντίπαλος, ανταγωνιστής, σε Αισχύλ.

ἀντ-ήρης, Δωρ. — **ἄρης, -ες (ἀντί, βλ. [-ήρης](#))**, τοποθετημένος απέναντι, αντίθετος, ενόπιος, σε Ευρ.· με γεν., *ἀπέναντι*, κοιτώντας αντίκρυ, στον ιδ.· *ἀντήρεις στέρνων πληγάς*, που στοχεύουν κατευθείαν στο στήθος, σε Σοφ.· με δοτ., *ἀντ. τινί*, απέναντι από κάτι, σε Ευρ.

ἀντ-ηρίς, -ίδος, ή (ἀντί, ἐρείδω), υποστήριγμα, υποστήλωμα, στήριγμα, σε Ευρ., Ξεν.· στον Θουκ. οι *ἀντηρίδες*, είναι υποστηρίγματα-δοκάρια, τοποθετημένα ώστε να ενισχύουν τα ξύλα της πλώρης.

ἄντησις, -εως, ή (ἀντάω), συνάντηση, σε Ομήρ. Οδ.

ἀντ-ηχέω, Δωρ. **-ἄχέω**, μέλ. **-ήσω, I.** ηχώ ή τραγουδώ ως απάντηση, σε Ευρ.

II. λέγεται για μουσική χορδή, ακούγομαι αντηχητικά, σε Πλούτ., Λουκ.

ἀντί, πιθ. με γεν.· αρχική σημασία, απέναντι, αντίκρυ.

A. ΧΡΗΣΗ: 1. λέγεται για τόπο, απέναντι, στη θέση άλλου, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** τόσο καλοί όσο, ισάξιοι με, *ἀντιπολλῶν λαῶν ἐστίν*, είναι τοσο καλός όσο πολλοί άνδρες, σε Ομήρ. Ιλ.· *ἀντί κασιγνήτου*, σε Ομήρ. Οδ. **3.** στη τιμή του..., αντί, *ἀντι χρημάτων*, αντί πληρωμένων χρημάτων, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** χάριν κάποιου, σε Σοφ. **5.** χρησιμοποιείται για να δηλώσει σύγκριση, *ἐν ἀνθ' ενός*, το ένα απέναντι στο άλλο, σε σύγκριση μαζί του, σε Πλάτ.· ομοίως, μετά από συγκριτικά, *πλέον ἀντι σοῦ*, σε Σοφ.· επίσης, (ιδίως μετά από αρνητ.), *ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ*, σε Αισχύλ. **B. ΘΕΣΗ:** Το *ἀντί* σπανίως ακολουθεί την πτώση του και έπειτα δεν υπόκειται σε αναστροφή. **Γ. ΣΤΑ ΣΥΝΘ.:** **1.** αντίθετα,

αντίκρυ, όπως *ἀντίπορος*. **2.** αντίθετα, σε αντίθεση με, όπως *ἀντιλέγω*. **3.** ως ανταπόδοση, όπως το *ἀντιβοηθέω*. **4.** στη θέση άλλου, όπως το *ἀντήνωρ*. **4.** ισάξιος με, όμοιος, όπως το *ἀντίθεος*, αντίστροφος, αντίθετος, όπως το *ἀντίτυπος*.

ἀντία, ως επίρρ., βλ. **ἀντιός** II.

ἀντιάζω, παρατ. *ἤντιαζον*, Ιων. *ἀντίαζον*· μέλ. *ἀντιάσω*, Δωρ. *-άζω*· αόρ. *ἀ' ἤντιασα*· συναντώ πρόσωπο με πρόσωπο. **I. 1.** με αιτ. προσ., συναντώ, είτε ως φίλο, είτε ως εχθρό, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· απόλ., συναντώ, απαντώ, σε Πίνδ. **2.** πλησιάζω ως κέτης, ικετεύω, παρακαλώ, σε Ηρόδ., Σοφ. **II.** με δοτ. προσ., συναντώ στη μάχη, σε Πίνδ.

ἀντι-άνειρᾶ, ἤ (ἀντί, ἀνῆρ), θηλ. επίθ., **I.** όμοιος με άνδρα, λέγεται για τις Αμαζόνες, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** *στάσις ἀντιάνειρα*, εμφύλιος στον οποίο ο ένας επιτίθεται στον άλλο, σε Πίνδ.

ἀντιάω, χρησιμ. από τον Όμηρ. σε Επικ. τύπους, *ἀντιάω*, απαρ. *ἀντιάαν*, γ' πληθ. παρατ. *ἀντιοώντων*, μτχ. *ἀντιών*, *-όωσα*, *-όωντες*· μέλ. *ἀντιάσω* [ᾶ], αόρ. *ἀ' ἤντιᾶσα* — Μέσ., Επικ. β' πληθ. *ἀντιάσθε*· (*ἀντιός*)· **I.** εξέρχομαι για να συναντήσω· **1.** με γεν. πράγμ., πηγαίνω σε αναζήτηση, σε Όμηρ.· λέγεται για βέλος, πλήττω, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τους θεούς, έρχομαι για να δεχθώ θυσία (προσφορά), αποδέχομαι, απολαμβάνω, σε Όμηρ.· έπειτα γενικά, μετέχω, απολαμβάνω, σε Ομήρ. Οδ., Σοφ.· ομοίως στη Μέσ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με γεν. προσ., συγκρίνω ή αναμετρών τον εαυτό μου με, στο ίδ., σε Θέογν. **II.** με δοτ. προσ., συναντώ, συναπαντώ, σε Όμηρ. **III.** με αιτ. πράγμ., έρχομαι σε, συναντώ, μοιράζομαι, *ἐμόν λέχος ἀντιόωσα*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀντι-βαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, πηγαίνω αντίθετα, αντιστέκομαι, ανθίσταμαι, με δοτ., σε Ηρόδ., Αισχύλ.· *πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα*, έχοντας πατήσει αντίθετα, σε Ευρ.· επίσης απόλ., σε Ηρόδ. κλπ.· *ἀντιβάς*, απρόθυμος, ακούσιος, σε Σοφ.· αλλά, *ἀντιβάς ἐλᾶν*, στηρίζοντας καλά τα πόδια στο πλοίο για να κωπηλατεί, σε Αριστοφ.

ἀντι-βάλλω, μέλ. *-βᾶλῶ*, **I.** ρίχνω εναντίον ή ως αντίποινα, ανταποδίδω τα πυρά, σε Θουκ. **II.** θέτω κάτι έναντι σε κάτι άλλο, *λόγους ἀντ. πρὸς ἀλλήλους*, ανταλλάσσω κουβέντες σε συζήτηση, σε Κ.Δ.

ἀντιβᾶσις, -εως, ἤ (ἀντιβαίνω), αντίσταση, σε Πλούτ.

ἀντιβᾶτικός, -ή, -όν (ἀντιβαίνω), αντίθετος, ενάντιος, σε Πλούτ.

ἀντι-βιάζομαι, αποθ., μεταχειρίζομαι βία έναντι σε, σε Ανθ.

ἀντι-βίην, [βῖ], επίρρ. (*βία*), έναντι, ενώπιος ενώπιω, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀντί-βιος, -α, -ον και -ος, -ον (βία), αυτός που αντιτάσσει βία στη βία, *ἀντιβίοις ἐπέεσσι*, με φιλέριδα λόγια, σε Όμηρ.· ουδ. ως επίρρ. = *ἀντιβίην*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀντι-βλέπω, μέλ. — *βλέψω* ή *-ομαι*, κοιτώ κατευθεία προς, κοιτώ κατά πρόσωπο, με δοτ. προσ., σε Ξεν.

ἀντιβλεπτόν, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να κοιταχθεί κατά πρόσωπο, σε Λουκ.

ἀντίβλεψις, -εως, ἤ, κοίταγμα κατευθείαν στο πρόσωπο, κοίταγμα, κατάφατσα, σε Ξεν.

ἀντι-βοάω, μέλ. *-ήσομαι*, ανταποδίδω κραυγή, σε Βίωνα.

ἀντι-βοηθέω, μέλ. *-ήσω*, βοηθώ σε αντάλλαγμα, *τινι*, σε Θουκ., Ξεν.

ἀντιβολέω, παρατ. *ἤντιβόλων*, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ἀ' ἀντεβόλησα*, με διπλή αύξ. *ἤντεβόλησα*· (*ἀντι-βάλλω*)· **1.** συναντώ κατά τύχη, ιδίως στη μάχη, με δοτ. προσ. ή απόλ., σε Όμηρ. **2.** με δοτ. πράγμ., είμαι παρών σε, *φόνῳ ἀνδρῶν, τάφῳ ἀνδρῶν*, σε Ομήρ. Οδ. **3.** με γεν. πράγμ., συμμετέχω, έχω δικό μου

μερίδιο σε, *μάχης*, σε Ομήρ. Ιλ.· *τάφου*, σε Ομήρ. Οδ. **4**. πέφτω στον κλήρο κάποιου, με γεν. προσ., *γάμος αντιβολήσει έμέθεν*, στο ίδ. **5**. με αιτ. προσ., συναντώ ως κέτης, ικετεύω, παρακαλώ, σε Αριστοφ.· με αιτ. και απαρ., στον ίδ.· απόλ. ικετεύω, εκλιπαρώ, στον ίδ.

αντιβόλησις, -εως, ή = *αντιβολία*, σε Πλάτ.

αντιβολία, ή (*αντιβολέω*), ικεσία, προσευχή, παράκληση, σε Θουκ.

αντιβροντάω, μέλ. *-ήσω*, ανταγωνίζομαι σε κεραυνούς, *τινί*, σε Λουκ.

αντι-γέγωνα, παρακ. με ενεστ. σημασία, ανταποδίδω κραυγή, σε Ανθ.

αντι-γενεηλογέω, Ιων. τύπος, ανταγωνίζομαι σε γενεαλογία, σε Ηρόδ.

αντι-γνωμονέω, μέλ. *-ήσω* (*γνώμων*), είμαι διαφορετικής γνώμης· *άντ. τι μή ούκ είναι*, νομίζω, πιστεύω πως κάτι είναι αλλιώς, σε Ξεν.

αντί-γραμμα, -ατος, τό = *αντίγραφον*, σε Λουκ.

αντι-γρᾶφεύς, -έως, ό, δημόσιος υπάλληλος, ελεγκτής, σε Αισχίν.· *άντ. τῶν είσενεγκόντων*, κάποιος που ελέγχει τους λογαριασμούς του, σε Δημ.

αντι-γρᾶφή, ή, I. απάντηση στα γραφόμενα κάποιου, όπως ο Αντικάτωνας του Καίσαρα, ως απόκριση στον «Κάτωνα» του Κικέρωνα, σε Πλούτ. **II**. δικανικός όρος, απολογία, ομολογία, κατηγορία, μήνυση, σε Πλάτ., Δημ.

αντί-γρᾶφος, -ον, αντιγεγραμμένος, σε Δημ.· ως ουσ. *αντίγραφον, τό*, αντίτυπο, αντίγραφο, στον ίδ.

αντι-γράφω[ᾶ], μέλ. *-ψω, I*. γράφω εναντίον ή ως απάντηση, σε Θουκ., Πλούτ. **II**. Μέσ. με Παθ. παρακ., ως δικανικός όρος, κατηγορώ, αγορεύω εναντίον, σε Δημ.

αντι-δάκνω, μέλ. —*δήζομαι*, δαγκώνω με τη σειρά μου, σε Ηρόδ.

αντί-δειπνος, -ον (*δείπνον*), αντικαταστάτης κάποιου σε δείπνο, σε Λουκ.

αντι-δεξιόομαι, αποθ., χαιρετώ ως ανταπόδοση, *τινα*, σε Ξεν.

αντι-δέομαι, μέλ. *-δεήσομαι*, αποθ., ικετεύω με τη σειρά μου, σε Πλάτ.

αντι-δέρκομαι, αποθ. = *αντιβλέπω*, με αιτ., σε Ευρ.

αντι-δέχομαι, μέλ. *-δέξομαι*, αποθ., αποδέχομαι ή παραλαμβάνω ως αντάλλαγμα, σε Αισχύλ., Ευρ.

αντι-δημᾶγωγέω, μέλ. *-ήσω*, ανταγωνίζομαι ως δημαγωγός, σε Πλούτ.

αντι-διαβαίνω, μέλ. *-βήσομαι*, διαβαίνω με τη σειρά μου, σε Ξεν.

αντι-διαβάλλω, μέλ. *-βάλλω*, επιτίθεμαι με τη σειρά μου, σε Αριστ.

αντι-διαπλέκω, μέλ. *-ξω*, ανταποδίδω, ανταπαντώ, σε Αισχίν.

αντι-διατίθεμαι, Μέσ., προσφέρω αντίσταση, *τούς αντιδιατιθεμένους*, εχθροί, αντίπαλοι, σε Κ.Δ.

αντι-διδάσκω, μέλ. *-ξω*, διδάσκω με τη σειρά μου ή υποστηρίζω, ισχυρίζομαι το αντίθετο, αντιπείθω, σε Ανθ.· λέγεται για ποιητές, συναγωνίζομαι για βραβείο, σε Αριστοφ.

αντι-δίδωμι, μέλ. *-δώσω, I 1*. δίνω σε ανταπόδοση, ανταποδίδω, *τί τινι*, σε Ηρόδ., Αττ. **2**. δίνω στη θέση κάποιου ή ως αντάλλαγμα, *τί τινος*, σε Ευρ.· *τι αντί τινος*, σε Αριστοφ. **II**. στην Αθήνα, *άντ. (τήν ούσίαν)*, προσφέρω να αλλάξω περιουσία με κάποιον (πρβλ. [αντίδοσις](#)), σε Δημ. κ.λπ.

αντι-διέξιμι, διέρχομαι με τη σειρά μου, σε Αισχίν.

αντιδικέω, μέλ. *-ήσω*, παρατ. *ήντιδίκουν*, ή με διπλή αύξ. *ήντεδίκουν*, αόρ. *α' ήντεδίκησα*: (*αντίδικος*)· αντιδικώ, διαφωνώ, διαφιλονικώ, προσάγω στο δικαστήριο, *περί τινος*, σε Ξεν.· *οί αντιδικοῦντες*, οι διάδικοι, σε Πλάτ.· απόλ., λέγεται για τον συνήγορο, σε Αριστοφ.· *άντ. πρός τι ή πρός τινα*, εγείρω δίκη εναντίον κάποιου, σε Δημ.

αντί-δίκος, -ον (*δίκη*), αντίδικος στη δίκη, συνήγορος ή κατηγορος, ενάγων ή εναγόμενος, σε Πλάτ. κ.λπ.· γενικά, αντίπαλος, σε Αισχύλ.

ἀντί-δοξος, -ον (δόξα), αυτός που ανήκει σε διαφορετική γνώμη ή αίρεση, σε Λουκ.

ἀντί-δορος, -ον (δορά), ενδεδυμένος με κάτι άλλο αντί για δέρμα, σε Ανθ.

ἀντίδοσις, -εως, ἢ (ἀντιδίδωμι), I. προσφορά σε αντάλλαγμα, σε ανταπόδοση, σε Αριστ., Λουκ. **II.** στην Αθήνα, διαδικασία ενώπιον του δικαστηρίου, κατά την οποία κάποιος πολίτης στον οποίο είχε ανατεθεί μια λειτουργία ή εισφορά που θεωρούσε δυσανάλογη ως προς την περιουσία του, μπορούσε να προτείνει σε κάποιον άλλο πολίτη, τον οποίο θεωρούσε πλουσιότερο από εκείνον και μη υποκείμενο στην ίδια φορολογία, να ανταλλάξουν τις περιουσίες τους ή να αναλάβει εκείνος το βάρος της εισφοράς, σε Ξεν., Δημ. κ.λπ.

ἀντίδοτος, -ον (ἀντιδίδωμι), αυτός που δίνεται αντί άλλου, πυρός, σε Ανθ. **II.** αυτός που προσφέρεται προς ίαση, κακῶν, στον ιδ.· ως ουσ. *ἀντίδοτος, ό*, το αντίδοτο, στον ιδ.

ἀντι-δουλεύω, μέλ. -σω, υπηρετώ στη θέση κάποιου άλλου, τινός, σε Ευρ.

ἀντί-δουλος, -ον, αυτός τον οποίο μεταχειρίζονται ως δούλο, σε Αισχύλ.

ἀντί-δουπος, -ον, αυτός που αντηχεί, σε Αισχύλ.· *βοᾶν ἀντίδουπά τινι*, στον ιδ.

ἀντι-δράω, μέλ. -δράσω, **I.** ενεργώ αντίθετα, ανταποδίδω τα ίσα, σε Σοφ., Ευρ. **II.** με αιτ. προσ., αποζημιώνω, αποπληρώνω, σε Σοφ., Ευρ.

ἀντι-δωρέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., δωρίζω σε αντάλλαγμα, τινά τινι, κάποιον με κάτι, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.· επίσης, *ἀντ. τινί τι*, δωρίζω κάτι σε ανταπόδοση προς κάποιον, σε Ευρ.

ἀντι-ζητέω, μέλ. -ήσω, ψάχνω κάποιον που με τη σειρά του με ψάχνει, σε Ξεν.

ἀντι-ζωγρέω, μέλ. -ήσω, διατηρώ κάποιον στην ζωή με τη σειρά μου, σε Βάβρ.

ἀντι-θάπτω, μέλ. -ψω, θάβω αντίκρυ — Παθ. αόρ. β' *ἀντετάφην [ᾗ]*, σε Ανθ.

ἀντί-θεος, -η, -ον, ισάξιος με τους θεούς, όμοιος προς θεό, ισόθεος, σε Όμηρ.

ἀντι-θεράπεύω, μέλ. -σω, φροντίζω κάποιον με τη σειρά μου, σε Ξεν.

ἀντίθεσις, -εως, ἢ (ἀντιτίθημι), 1. αντίθεση, αντίσταση, σε Πλάτ., Ανθ. **2.** αντίθεση, ως ρητορ. σχήμα, σε Ισοκρ.

ἀντι-θέω, μέλ. -θεύσομαι, **I.** τρέχω ενάντια σε κάποιον, διαγωνίζομαι σε αγώνα δρόμου, σε Ηρόδ. **III.** τρέχω σε αντίθετες κατευθύνσεις, σε Ανθ.

ἀντι-θήγω, μέλ. -ξω, ακονίζω πάνω σε κάτι, *όδόντας επί τινα*, σε Λουκ.

ἀντί-θροος, -ον, αυτός που αντηχεί, σε Ανθ.

ἀντί-θύρος, -ον (θύρα), 1. αντικρυνός ως προς την πόρτα· ως ουδ. ουσ. *ἀντίθυρον, τό*, το μέρος που αντικρύζει την πόρτα, πρόδομος, σε Όμηρ. Οδ., Σοφ. **2.** η πλευρά του δωματίου που αντικρύζει την πόρτα, σε Λουκ.

ἀντι-καθεύδω, μέλ. -ευδήσω, ξανακοιμάμαι ή κοιμάμαι αντίθετα, σε Ανθ.

ἀντι-κάθημαι, Ιων. **ἀντι-κάτ-**, παρακ. του *ἀντικαθίζομαι*, που χρησιμ. ως ενεστ., κάθομαι απέναντι· λέγεται για στρατεύματα ή στόλους, στέκομαι αντίθετα, ώστε να παρακολουθεί ο ένας τον άλλο, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀντι-καθίζομαι, Ιων. **ἀντι-κατ-**, μέλ. -καθεδοῦμαι, αόρ. β' *-καθεζόμεν — Μέσ.*, κάθομαι ή στέκομαι έναντι κάποιου, λέγεται για στρατεύματα ή στόλους που παρακολουθούνται αμοιβαία, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀντι-καθίστημι, Ιων. **ἀντι-κατ-**· μέλ. -καταστήσω· **I. 1.** αντικαθιστώ ή ιδρύω αντί άλλου, υποκαθιστώ, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** θέτω αντίθετα, αντιτίθεμαι, *τινα πρός τινα*, σε Θουκ.· *τινά τινι*, σε Πλάτ. **3.** επαναφέρω, αποκαθιστώ, σε Θουκ. **II. 1.** Παθ., με αόρ. β' και Ενεργ. παρακ. και Παθ. αορ. *α' κατεστάθην [ᾗ]*,

μπαίνω στη θέση άλλου, τίθεμαι ως διάδοχος, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** στέκομαι αντίκρυ, αντιστέκομαι, ανθίσταμαι, *τινι*, σε Ξεν.· *απόλ.*, σε Θουκ.

άντι-κᾶκουργέω, μέλ. -*ήσω*, επιφέρω βλάβη με τη σειρά μου, *τινά*, σε Πλάτ.

άντι-κᾶλέω, μέλ. -*έσω*, προσκαλώ με τη σειρά μου, σε Ξεν.

άντι-καταθνήσκω, μέλ. -*θᾶνοῦμαι*, αόρ. β' -*έθᾶνον*· πεθαίνω ή σφαγιάζομαι ως αντάλλαγμα, σε Αισχύλ.

άντι-καταλείπω, μέλ. -*ψω*, καταλείπω κάποιον στη θέση άλλου, σε Πλάτ.

άντι-καταλλάσσομαι, Αττ. -**ττομαι**, μέλ -*αλλάζομαι* — Μέσ., ανταλλάσσω ένα πράγμα για κάτι άλλο· **1.** δίνω κάτι για κάτι άλλο, *τί τινος*, σε Δημ.· *τι άντί ή ύπέρ τινος*, σε Ρήτ.· **2.** αποδέχομαι κάτι ως αντάλλαγμα για κάτι άλλο, *τι άντί τινος*, σε Ισοκρ.

άντι-κατατείνω, μέλ. -*τενω*, τεντώνω ή θέτω κατευθείαν σε αντιπαραβολή, *τιπαρά τι*, σε Πλάτ.

άντι-κατηγορέω, μέλ. -*ήσω*, κατηγορώ με τη σειρά μου, αντιψέγω, επικρίνω με τη σειρά μου, κατηγορώ, *τινός*, σε Αισχίν.

άντι-κάτημαι, -κατίζομαι, -κατίστημι, Ιων. αντί *άντι- κάθ-*.

Άντι-κάτων[ᾶ], -ωνος, ό, ο «Αντικάτων», όνομα βιβλίου του Καίσαρα, ως απάντηση στον «Κάτωνα» του Κικέρωνα, σε Πλούτ.

άντί-κειμαι, μέλ. -*κείσομαι*, χρησιμ. ως Παθ. του *άντιτίθημι*, τοποθετούμαι έναντι, στέκομαι αντίκρυ, σε Πλάτ. — επίρρ. μτχ. *άντικειμένως*, μέσω αντίθεσης, αντιπαραβολής, σε Αριστ.

άντι-κελεύω, μέλ. -*σω*, προστάζω με τη σειρά μου, σε Θουκ. — Παθ., καλούμαι να κάνω κάτι σε αντάλλαγμα, στον ίδ.

άντί-κεντρον, τό, αυτό που χρησιμεύει ως κεντρί, σε Αισχύλ.

άντι-κηδεύω, μέλ. -*σω*, περιποιούμαι αντί άλλου, *τινός*, σε Ευρ.

άντι-κηρύσσω, μέλ. -*ζω*, ανακηρύσσω ως απάντηση, σε Ευρ.

άντι-κλάζω, μέλ. -*κλάγζω*, αντηχώ, ακούγομαι μέσω κάποιου πράγματος, σε Ευρ.· *άντ. άλλήλοις μέλος*, τραγουδώ, αντιβοώ ως προς αλλήλους, στον ίδ.

άντι-κλαίω, Αττ. -**κλάω**, μέλ. -*κλαύσομαι*, θρηνώ με τη σειρά μου, σε Ηρόδ.

άντι-κνήμιον, τό, το μέρος του ποδιού απέναντι από την κνήμη, «καλάμι», σε Αριστοφ.

άντι-κολάζομαι, Παθ., τιμωρούμαι με τη σειρά μου, σε Λουκ.

άντι-κολᾶκεύω, μέλ. -*σω*, κολακεύω με τη σειρά μου, σε Πλούτ.

άντι-κομίζω, μέλ. -*σω*, επαναφέρω ως απόκριση, ανταπαντώ, σε Πλούτ.

άντι-κομπάζω, μέλ. -*άσω*, κομπάζω ως αντιστάθμισμα, *τινί*, σε Πλούτ.

άντι-κόπτω, μέλ. -*ψω*, **1.** αντικρούω, απωθώ, ανθίσταμαι, εμποδίζω, σε Ξεν. **2.** απρόσ., *ήν τι άνतिकόψη*, εάν παρουσιασθεί κανένα εμπόδιο, στον ίδ.

άντι-κορύσσομαι, Μέσ., προετοιμάζομαι για μάχη ενάντια, *τινί*, σε Ανθ.

άντι-κρᾶτέω, μέλ. -*ήσω*, κρατώ ή έχω κάτι αντί άλλου, σε Ανθ.

άντικρουσις, -εως, ή, αντίθετο χτύπημα, εμπόδιο· ετοιμολογία, σε Αισχίν.

άντι-κρούω, μέλ. -*σω*, χτυπά αντίθετα, αντικρούω, είμαι εμπόδιο, καταπολεμώ, παραλύω, *τινί*, σε Θουκ.· *πρός τι*, σε Πλούτ.· *απόλ.*, σε Δημ.

άντικρῦ, επίρρ. = *άντην*, **I.** άκρως αντίθετα, έναντι, με δοτ., *θεοῖς άντικρῦ μάχεσθαι*, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., *Έκτορος άντικρῦ*, στο ίδ. **II. 1.** *άντικρῦς*, κατευθείαν εμπρός, σε Όμηρ.· ακολουθ. από πρόθ., *άντικρῦ δ' άν' όδόντας*, *άντικρῦ δι' όμου*, στον ίδ.· *άντικρῦ κατά μέσσον*, ακριβώς στη μέση, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** εντελώς, εξολοκλήρου, *άντικρῦ δ' άπόφημι*, στο ίδ.

άντικρῦς, επίρρ., **I. 1.** κατ' ευθείαν, εμπρός, σε Θουκ. κ.λπ. **2.** φανερά, αποκάλυπτα, σε Αισχύλ., Θουκ. κ.λπ.· *άντ. δουλεία*, πραγματική δουλεία, σε

Θουκ.· *οὐκ ἄντικρυς*, καθόλου, σε Αριστοφ. **II.** *ἐπειτα ἀντίκρυ*, αντίθετα, εναντίον, σε Αριστ., Πλούτ.

ἀντι-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που γίνεται ως ανταπόδοση φόνου, σε Αισχύλ.

ἀντι-κτυπέω, μέλ. *-ήσω*, χτυπώ, κάνω κρότο αναμεταξύ, *τινί*, σε Ανθ.

ἀντικύρω [ῶ], αόρ. *ἀ' ἀντέκυρσα*, χτυπώ πάνω σε, συναντώ, *τινί*, σε Πίνδ., Σοφ.

ἀντι-κωμωδέω, μέλ. *-ήσω*, διακωμωδῶ με τη σειρά μου, σε Πλούτ.

ἀντιλαβή, ἢ (ἀντιλαμβάνω), κάτι για να κρατηθεί κάποιος, χερούλι, λαβή, Λατ. *ansa*, σε Θουκ.· μεταφ., *πολλὰς... ἔχει ἀντιλαβάς*, ἔχει πολλές λαβές εναντίον κάποιου, σημεία κατηγορίας, σε Πλάτ.

ἀντι-λαγγάνω, μέλ. *-λήξομαι*, παρακ. *-είληγα*· ως νομικός όρος, *ἀντ. δίαιταν*, έχω ορισμένη (συγκεκριμένη) διαιτησία, δηλ. ἔχει λήξει η προηγούμενη, σε Δημ.· *ἀντ. ἔρημον* (ενν. *τὴν δίκην*), κατορθώνω να την αναιρέσω ως άδικη, στον ίδ.

ἀντι-λάζομαι, -ῶμαι, αποθ., **1.** κρατιέμαι, βαστιέμαι από, με γεν., σε Ευρ.· συμμετέχω, *πόνων*, στον ίδ. **2.** με αιτ., αποδέχομαι ως αντάλλαγμα, στον ίδ.

ἀντι-λακτίζω, μέλ. *-σω*, χτυπώ ενάντια σε, *τινί*, σε Αριστοφ.

ἀντι-λαμβάνω, μέλ. *-λήγομαι*, αόρ. β' *-έλαβον*, παρακ. *-είληφα*· **I.** λαμβάνω αντί άλλου, *τί τινος*, σε Ευρ.· παραλαμβάνω με τη σειρά μου ή ως αντάλλαγμα, *τι*, στον ίδ. κ.λπ. **II. 1.** Μέσ., με Παθ. παρακ. *-είλημμαι*· όπως το *ἀντέχομαι*, με γεν., κρατώ, σε Θεόγν. κ.λπ.· *χώρας ἀντ.*, κατακτώ ή καταφθάνω, σε Θουκ. **2.** βοηθώ, συμμετέχω, σε Ευρ.· με γεν. πράγμ., βοηθώ σε κάτι, σε Θουκ.· με γεν. προσ., σε Κ.Δ. **3.** διεκδίδω, *τοῦ θρόνου*, σε Αριστοφ. **4.** συμμετέχω ή έχω μερίδιο σε κάτι, επιλαμβάνομαι, επιχειρώ, Λατ. *capessere, τῶν πραγμάτων*, σε Ξεν. κ.λπ. **5.** κρατώ με σκοπό να βρω ελάττωμα, επιπλήττω, ελέγγω, *ἡμῶν*, σε Πλάτ **6.** κατακυριεύω, αιχμαλωτίζω, *ὁ λόγος ἀντιλαμβάνεται μου*, στον ίδ. **III.** στη Μέσ. επίσης, κρατώ πίσω, αναχαιτίζω, *ἵππου*, σε Ξεν.

ἀντι-λάμπω, μέλ. *-ψω*, **I.** ανάβω φως με τη σειρά μου, σε Αισχύλ. **II.** αμτβ., **1.** αντανακλώ φως, λάμπω, ακτινοβολώ, σε Ξεν. **2.** φέγγω αντίθετα προς ή στο πρόσωπο, *ὁ ἥλιος ἀντ. τινί*, σε Πλούτ.

ἀντι-λέγω, μέλ. *-λέξω*, αλλά ο κοινός μέλ. είναι *ἀντερῶ*· αόρ. *ἀ' -έλεξα* (αλλά ο αόρ. που χρησιμ. κοινώς είναι το *ἀντεῖπον*)· ομοίως ο παρακ. είναι *ἀντεῖρηκα*, ο Παθ. μέλ. *ἀντερήσομαι*· **1.** μιλά ενάντια, αντικρούω, αντιπαραβάλλω, *τινί*, σε Θουκ. κ.λπ.· *τινί περί τινος*, σε Ξεν.· *ὑπὲρ τινος*, στον ίδ.· *πρὸς τι*, σε Αριστοφ.· *ἀντ. ὡς*, ανακοινώνω αντιθετικά ή απαντώ, σε Ηρόδ. κ.λπ.· με απαρ. ανταπαντώ ότι..., σε Θουκ.· *ἀντ. μὴ ποιεῖν*, μιλά ενάντια στο να γίνει, στον ίδ. **2.** με αιτ. πράγμ., επικαλούμαι σε απάντηση, σε Σοφ., Θουκ. — Παθ., αμφισβητούμαι, σε Ξεν.· λέγεται για τόπο, διαφιλονικούμαι, στον ίδ. **3.** απόλ., αντιλέγω, μιλά κατά αντιπαραβολή, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *οἱ ἀντιλέγοντες*, σε Θουκ.

ἀντιλεκτέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να αντικρουστεί, σε Ευρ.

ἀντίλεκτος, -ον (ἀντιλέγω), διαφιλονικούμενος, σε Θουκ.

ἀντι-λέων, ὁ, όμοιος με λιοντάρι, σχημ. όπως το *ἀντίθεος*, σε Αριστοφ.

ἀντί-ληξις, -εως, ἢ (ἀντιλαγγάνω), κίνηση, αίτηση για νέα διαιτησία, σε Δημ.

ἀντιληπτέον, ρημ. επίθ. του *ἀντιλαμβάνω*, αυτό που πρέπει να ληφθεί υπόψιν σε μια συζήτηση ή κατάσταση, σε Αριστοφ.· *τῶν πραγμάτων αὐτοῖς ἀντ.*, σε Δημ.

ἀντίληψις, -εως, ἢ (ἀντιλαμβάνω), I. λήψη ως αντάλλαγμα ή ανταμοιβή, σε Θουκ.· αντιποίηση, σε Ξεν. **II. 1.** (από τη Μέσ.), στήριγμα, βοήθημα, άμυνα, συνδρομή, στον ίδ. **2.** διεκδίκηση πράγματος, στον ίδ. **3.** ένσταση, αντίδραση, σε Πλάτ. **III.** (από την Παθ.), προσβολή από νόσο, κατάληψη, εμπλοκή, σε Θουκ.

ἀντιλογέω, μέλ. -ήσω, **1.** = ἀντιλέγω, αρνούμαι, σε Σοφ. **2.** = ἀντιλέγω, γ', σε Αριστοφ.

ἀντιλογία, ἢ (ἀντιλογέω), αντίθεση, αντιπαραβολή, διαμάχη, διάσταση, σε Ηρόδ., Θουκ.· στον πληθ., αντίθετα επιχειρήματα, λόγοι που απαντά ο ένας στον άλλο, σε Αριστοφ., Θουκ.

ἀντι-λογίζομαι, μέλ. Αττ. -ιοῦμαι, αποθ., μετρώ ή υπολογίζω από την αντίθετη πλευρά, σε Ξεν.

ἀντιλογικός, -ή, -όν (ἀντιλέγω), ο επιτήδειος στην αντιλογία, εριστικός, φιλόνεικος, σε Αριστοφ. κ.λπ.· ἢ -κή (ενν. τέχνη), η τέχνη της αντιλογίας ή της αντιπαραβολής επιχειρημάτων, σε Πλάτ.

ἀντίλογος, -ον (ἀντιλέγω), αυτός που αντιλέγει, ενάντιος, αντιλεγόμενος, σε Ευρ.

ἀντι-λοιδορέω, λοιδορώ ή κακομεταχειρίζομαι με τη σειρά μου, σε Κ.Δ. — Μέσ. με αιτ. πράγμα., σε Λουκ.

ἀντι-λῦπέω, μέλ. -ήσω, προξενώ λύπη με τη σειρά μου, σε Πλούτ.

ἀντί-λῦρος, -ον (λύρα), αυτός που αποκρίνεται στη λύρα, σε Σοφ.

ἀντί-λυτρον, -ου, τό, λύτρο, εξαγορά, σε Κ.Δ.

ἀντι-μαίνομαι, παρακ. -μέμηνα, Παθ., τρελαίνομαι ή οργίζομαι ενάντια προς, τινι, σε Ανθ.

ἀντι-μανθάνω, μέλ. -μάθησομαι, εγκαταλείπω την παλιά γνώση και μαθαίνω κάτι νέο, σε Αριστοφ.

ἀντι-μαρτυρέω, μέλ. -ήσω, εμφανίζομαι ως μάρτυρας κατηγορίας, αντικρούω ενόρκως, τινί, σε Πλούτ.

ἀντι-μαρτύρομαι[ῶ], μέλ. -ὑροῦμαι, αποθ., διαμαρτύρομαι, σε Λουκ.

ἀντι-μάχομαι, μέλ. -μάχησομαι, αποθ., μάχομαι εναντίον κάποιου, σε Θουκ.

ἀντι-μεθέλω, μέλ. -ζω, σύρω προς αντίθετες κατευθύνσεις, σε Ανθ.

ἀντι-μεθίστημι, μέλ. -στησω· **I.** κινούμαι από τη μια πλευρά στην άλλη, ανατρέπω, σε Αριστοφ. **II.** Παθ., με Ενεργ. αόρ. β' και παρακ., μεταβαίνω στην αντίθετη μεριά, σε Λουκ.

ἀντι-μειράκιέομαι, αποθ., επιδεικνύω ενάντια σε κάποιον παιδική αυθάδεια και αντεκδίκηση, πρὸς τινά, σε Πλούτ.

ἀντι-μέλλω, μέλ. -μελλήσω, περιμένω και καιροφυλακτώ, απαρ. αορ. α' ἀντιμελλῆσαι, σε Θουκ.

ἀντι-μέμφομαι, μέλ. -ψομαι, αποθ., κατηγορώ με τη σειρά μου, σε Ηρόδ.

ἀντι-μερίζομαι, αποθ., παρέχω ως αντάλλαγμα, σε Ανθ.

ἀντι-μέτειμι, ανταγωνίζομαι, οἱ ἀντιμετιόντες, ανταγωνιστές, σε Πλούτ.

ἀντι-μετρέω, μέλ. -ήσω, καταμετρώ με τη σειρά μου, δίνω ως αντιστάθμισμα, σε Λουκ. — Παθ., αποδίδομαι ως αντάλλαγμα, σε Κ.Δ.

ἀντι-μέτωπος, -ον (μέτωπον), αυτός που βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο, σε Ξεν.

ἀντι-μηχᾶνάομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., εφευρίσκω, επινοώ ενάντια σε ή αντίθετα προς, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀντι-μίμησις, [μί], -εως, ἢ, πιστή απομίμηση προσώπου σε κάτι, με διπλή γεν., σε Θουκ.

ἀντιμισθία, ἢ, ανταμοιβή, ανταπόδοση, σε Κ.Δ.

ἀντί-μισθος, -ον, αυτός που δίδεται ως ανταμοιβή, σε Αισχύλ.

ἀντι-μοιρεί (μοῖρα), επίρρ., μέσω αποζημίωσης, σε Δημ.

ἀντί-μολπος, -ον (μέλπω), αυτός που αντηχεί αντί άλλου, ο διαφορετικός σε ήχο, με γεν., σε Ευρ.· ὕπνου ἀντίμολπον.. ἄκος, τραγούδι που υποκαθιστά τον ύπνο, σε Αισχύλ.

ἀντί-μορφος, -ον, ομοιόμορφος, εφάμιλλος προς, τινί, σε Λουκ.

ἀντι-ναυπηγέω, μέλ. -ήσω, ναυπηγώ πλοία ενάντια σε, σε Θουκ.

ἀντι-νικάω, μέλ. -ήσω, κατακτώ με τη σειρά μου, σε Αισχύλ.

ἀντι-νομία, ἡ (νόμος), ασάφεια του νόμου, ἐν ἀντινομία γίνεσθαι, υπάρχει νομικό κενό, ασάφεια μεταξύ δύο νόμων, σε Πλούτ.

ἀντιξοέω, μέλ. -ήσω, εναντιώνομαι, αντίκειμαι, σε Πίνδ.

ἀντί-ξοος, -ον, συνηρ. -ξους, -ουν (ξέω), αντίθετος, ανάποδος, σε Ηρόδ.· τὸ ἀντίξοον, αντίθεση, στον ιδ.

ἀντίον, ως επίρρ. = ἄντην, βλ. [ἀντίος](#).

ἀντιόομαι, μέλ. -ώσομαι, αόρ. α' ἠντιώθην, Ιων. ἀντ- αποθ.· (ἀντίος)

ανθίσταμαι, εναντιώνομαι, τινι, σε Ηρόδ., Αισχύλ.· οἱ ἀντιούμενοι = οἱ ἐναντίοι, σε Ηρόδ.· με αιτ. ἀπαξ, στον Ηρόδ.

ἀντίος, -ία, -ίον (ἀντί), αυτός που βρίσκεται απέναντι, αντικρυνός, και ομοίως· **I. 1.** με τοπική σημασία, εμπροσθεν, πρόσωπο με πρόσωπο, ιδίως στη μάχη, σε Όμηρ. κ.λπ.· ἀντίος ἦλθε, πήγε να τον συναντήσει, σε Ομήρ. Ιλ.· με γεν., Ἀγαμέμνονα ἀντίος, στο ιδ.· συνήθως με δοτ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ.

2. αντίθετος, ἐναντίος, σε Αισχύλ., Ευρ.· οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι, σε Πίνδ., Ηρόδ.· ἐκ τῆς ἀντίης, εκ του εναντίου, σε Ηρόδ. **II. 1.** ως επίρρ. στο ουδ. ἀντία και ἀντίον, αντίθετα, κατευθείαν, ἀκρως ἀντίθετα, ἀντίον ἴζεν, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· με γεν., ἀντί' ἐμεῖο, σε Ομήρ. Ιλ.· ομοίως, ἀντία σευ, στην παρουσία σου, σε Ηρόδ.· ἀντία τῆς ἵππου, ἀνάποδα ως προς αυτό, στον ιδ. **2.** αντίθετα, ενάντια, ὅς τις σέθεν ἀντίον εἶπη, σε Ομήρ. Οδ.· με δοτ., ἀντία τοῖς Πέρσησι, σε Ηρόδ. **3.** τὸν δ' ἀντίον ἠῦδα = ἡμείβετο, ἀπάντησε, σε Ομήρ. Οδ., Αττ.

ἀντιο-στῆτέω, μέλ. —ήσω = ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἀντίθετος, λέγεται για άνεμο, σε Σοφ.

ἀντι-οχεύομαι, Παθ., οδηγώ αντίθετα προς, σε Ανθ.

ἀντιόω, ἀντιόων, ἀντιόωσα, Επικ. τύποι· βλ. [ἀντιάω](#).

ἀντι-πᾶθής, -ές (πάθος), I. αυτός που έρχεται ως ανταπόδοση στις συμφορές, σε Αισχύλ.· αμοιβαίο συναίσθημα, σε Λουκ. **II.** ως ουσ., ἀντιπαθές, τό, γιατρεία της δυστυχίας, σε Πλούτ.

ἀντι-παίζω, μέλ. -παίζομαι, παίζω με κάποιον, σε Ξεν.

ἀντί-παις, -αιδος, ὁ, ἡ, ὅμοιος με αγόρι ή παιδί, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀντί-πᾶλος, -ον (πάλη), κυρίως, **I. 1.** αυτός ο οποίος παλεύει ενάντια σε άλλον· ἐπειτα γενικά, αυτός που αντιμάχεται, αντιπαλεύει, ανταγωνιστικός, σε Αισχύλ.· με δοτ., γενικά, αυτός που ανταγωνίζεται κάποιον, ο ισάξιος άλλου, σε Ευρ.· με γεν., ὕμναίων γόος ἀντίπαλος, στον ιδ.· ως ουσ., ἀντίπαλος, ὁ, ο ανταγωνιστής, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος, κυρίως στον πληθ., σε Ηρόδ., Αττ.· τὸ ἀντίπαλον, το αντίπαλο κόμμα, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πράγματα, ὅπως το ἰσόπαλος, σχεδόν ισόρροπος, στον ιδ.· ἀντ. τριήρης, ισομεγέθης, στον ιδ.· ἀντ. δέος, φόβος ίδιος και στις δύο πλευρές, αμοιβαίος φόβος, στον ιδ.· ἦθεα ἀντίπαλα (τῇ πόλει), ἔθιμα, συνήθειες που αντιστοιχούν στις πολιτειακές συνθήκες, στον ιδ.· τὸ ἀντίπαλον τῆς ναυμαχίας, ισορροπία, αβέβαιη έκβαση της ναυμαχίας, στον ιδ.· επίρρ. -λως, και στο ουδ. πληθ. ἀντίπαλα, στον ιδ. **II.** τὸν ἄμὸν ἀντ., αυτός που μάχεται για εμένα, ο υπέρμαχός μου, σε Αισχύλ.

ἀντι-παραβάλλω, μέλ. -βᾶλῶ, κρατώ δίπλα-δίπλα, συγκρίνω, αντιπαραβάλλω, *τιπρὸς τι* ἢ *παρά τι*, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀντιπαραβολή, ἢ, πιστή, πιστή σύγκριση ἢ αντιπαραβολή, σε Αριστ.

ἀντι-παραγγελία, ἢ, διαγωνισμός για δημόσιο αξίωμα, σε Πλούτ.

ἀντι-παραγγέλλω, μέλ. -ελῶ, **I.** προστάζω εἰς ἀντάλλαγμα ἢ συμπληρωματικά, σε Ξεν. **II.** διαγωνίζομαι για δημόσιο αξίωμα, *τινί*, με κάποιον, σε Πλούτ.

ἀντι-παράγω, μέλ. -ζω, αμτβ. (ενν. *στρατόν*), οδηγώ τον στρατό εναντίον, προχωρώ για να συναντήσω τον εχθρό, σε Ξεν.

ἀντι-παραθέω, μέλ. — *θεύσομαι*, υπερφαλαγγίζω, ξεγελώ, σε Ξεν.

ἀντι-παρακᾶλέω, μέλ. -έσω, συγκαλώ, προστάζω με τη σειρά μου ἢ ἀντίθετα προς διατάζω, σε Θουκ. κ.λπ.

ἀντι-παρακελεύομαι, μέλ. -σομαι, αποθ., προτρέπω με τη σειρά μου ἢ ενθαρρύνω ἀντίθετα προς, σε Θουκ. κ.λπ.

ἀντι-παραλῦπέω, μέλ. -ήσω, ενοχλώ με τη σειρά μου, σε Θουκ.

ἀντι-παραπλέω, μέλ. -πλεύσομαι, συμπλέω στην ἀντίπερα ὄχθη, σε Θουκ.

ἀντι-παρασκευάζομαι, Μέσ., προετοιμάζομαι με τη σειρά μου, εξοπλίζομαι και ἀπό τις δυο πλευρές, σε Θουκ. · *ἀντ. ἀλλήλοις ὡς ἐς μάχην*, στον ἰδ.

ἀντι-παρασκευή, ἢ, ἀμοιβαία προετοιμασία, σε Θουκ.

ἀντι-παρατάσσομαι, Αττ. -ττομαι, μέλ. -άζομαι — Μέσ. και Παθ., στέκομαι σε παράταξη εναντίον, *τινι*, σε Θουκ. · *πρὸς τι*, σε Αισχίν. · ἀπόλ., στέκομαι σε εχθρική παράταξη, σε Θουκ. · *ἀπὸ τοῦ ἀντιπαραταχθέντος*, σε εχθρική παράταξη, στον ἰδ.

ἀντι-παρατείνω, μέλ. -τενωῶ, τεντώνω δίπλα-δίπλα, ἔτσι ὥστε να συγκρίνω, *τιπρὸς τι*, σε Πλάτ.

ἀντι-παρατίθημι, μέλ. -θήσω, συγκρίνω και αντιπαραβάλλω, *τινί τι*, σε Πλάτ.

ἀντι-πάρειμι (*εἶμι* ἰβο), εκστρατεύω ἔτσι ὥστε να συναντήσω, λέγεται για στρατεύματα σε ἀντίθετες πλευρές (ὄχθες) ποταμού ἢ ἄλλα παρόμοια, σε Ξεν.

ἀντι-παραξάγω, [ᾗγ] μέλ. -ζω, **I.** οδηγώ εναντίον, σε Πλούτ. **II. 1.** (ενν. *στρατόν*), εκστρατεύω εναντίον, σε Φίλιπ. παρά Δημ. **2.** πορεύομαι παράλληλα με, *τινί*, σε Πλούτ.

ἀντι-παρέρχομαι, ἀόρ. β´ -παρῆλθον, αποθ., περνῶ στην ἀντίθετη πλευρά, σε Κ.Δ.

ἀντι-παρέχω, μέλ. -ζω, παρέχω με τη σειρά μου, σε Θουκ. — Μέσ., σε Ξεν. · *ἀντ. πράγματα*, προκαλώ πρόβλημα ως ανταπόδοση, σε Δημ.

ἀντι-πάσχω, μέλ. -πείσομαι, ἀόρ. β´ -ἐπάθον· **1.** υποφέρω με τη σειρά μου, *ἀντιπάσχω χρηστά*, ανταμείβομαι για μια καλή πράξη, σε Σοφ. · *ἀντ. ἀντί τινος*, σε Θουκ. · ἀπόλ., υποφέρω για τις ενέργειες κάποιου, σε Ξεν. **2.** ἀπόλ., *τὸ ἀντιπεπονθός*, ἀμοιβαιότητα, σε Αριστ.

ἀντι-πᾶτᾶγέω, μέλ. -ήσω, κάνω κρότο ἔτσι ὥστε να «πνίγω» τους υπόλοιπους ἤχους, σε Θουκ.

ἀντι-πέμπω, μέλ. -ψω, **I. 1.** στέλνω πίσω ἀπάντηση, σε Ηρόδ. **2.** στέλνω ως ἀντιπληρωμή, σε Σοφ. **II.** στέλνω ἐνάντια, *στρατιάν τινι*, σε Θουκ. **III.** στέλνω στη θέση ἄλλου, *στρατηγούς*, στον ἰδ.

ἀντι-πενθής, -ές (πένθος), αὐτός που προκαλεῖ λύπη με τη σειρά του, σε Αισχύλ.